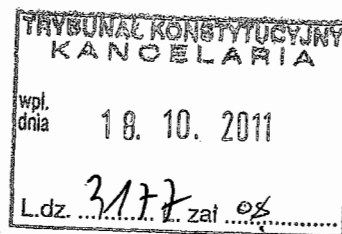

Krzysztof Kamalski
Adwokat
Kancelaria Adwokacka
ul. Nowy Świat 41A lok. 88
00-042 Warszawa
tel. 607 042 155

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej

Skarżący:

1 J D H

2 J H

obaj skarżący zamieszkali w W
jako ich adres dla doręczeń w Polsce umocowany przedstawiciel
wskazuje niżej podany adres jego kancelarii adwokackiej,
obaj skarżący reprezentowani przez umocowanego przedstawiciela,
adwokata Krzysztofa Kamalskiego, Kancelaria Adwokacka,
00-042 Warszawa, ul. Nowy Świat 41A lok. 88,
(wpisanego na listę adwokatów ORA w Warszawie pod nr 501)

Skarga konstytucyjna

Jako umocowany przedstawiciel skarżących, na podstawie art. 79 ust. 1
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

wnoszę:

o stwierdzenie, że art. 56 § 3 Kodeksu postępowania karnego w zakresie,
w jakim wyłącza dopuszczalność zaskarżenia zażaleniem postanowienia
wydanego na podstawie art. 56 § 2 tego Kodeksu i odnoszącego się
do oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w jego art. 54 tego Kodeksu,
jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 2
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzasadnienie

I Stan faktyczny

J D H – ojciec zmarłej J H i J H – jej brat, działając na podstawie art. 53 kpk w związku z art. 54 § 1 kpk i art. 52 § 1 kpk, oświadczeniem ich pełnomocnika z dnia lipca 2011 r. przystąpili w charakterze oskarżycieli posiłkowych do sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w P pod sygn. akt i o określenie, wg prawa polskiego, kwalifikacji prawnej i kar za czyny popełnione przez J T na osobie pokrzywdzonej J H, za które Sąd Koronny w E wyrokiem z dnia stycznia 2008 r. (sygn.) skazał go na pozbawienie wolności.

Sąd Okręgowy w P postanowieniem z dnia lipca 2011 r. (sygn. akt), wydanym na podstawie art. 56 § 2 kpk, odmówił tym najbliższym zmarłej pokrzywdzonej udziału w postępowaniu w charakterze oskarżycieli posiłkowych.

W jego uzasadnieniu wskazano, że: „ ... istotnie nie istnieje żaden przepis, który wyłączałby prawo uczestniczenia pokrzywdzonego (czy też osób najbliższych dla pokrzywdzonego) w charakterze oskarżyciela posiłkowego w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów Działu XIII k.p.k. (...) ... niemożność występowania oskarżyciela posiłkowego w tego rodzaju postępowaniach wynika z sam istoty tych postępowań, jak również z istoty instytucji oskarżyciela posiłkowego.) ... sprawy prowadzone przez polskie sądy w stosunku do J T miały charakter pomocniczy i uboczny w stosunku do głównego procesu karnego prowadzonego przez Sąd Koronny w E pod sygn. (...) ... w oparciu o powyższe rozważania oraz treść art. 56 § 2 k.p.k. Sąd stwierdził, że J D H i J H nie są osobami uprawnionymi do występowania w roli oskarżyciela posiłkowego w tym postępowaniu ...”

Zgodnie z art. 56 § 3 kpk postanowienie to nie podlega zaskarżeniu zażaleniem, gdyż zostało wydane na podstawie art. 56 § 2 kpk i dotyczy oskarżycieli posiłkowych, o których mowa w art. 54 kpk (tj. działających obok prokuratora). Jest ono ostateczne.

Postanowienie to Sąd ogłosił w jego dacie, natomiast jego odpis z uzasadnieniem doręczono pełnomocnikowi najbliższych zmarłej pokrzywdzonej w dniu 6 września 2011 r.

II Charakterystyka zaskarżonego przepisu

Art. 56 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeksu postępowania karnego (Dz.U z 1997 r. Nr 89, poz. 155, z późn. zm.) jest jednym z przepisów Działu III, Rozdziału 5 tego Kodeksu, regulujących udział pokrzywdzonego w postępowaniu karnym w charakterze oskarżyciela posiłkowego.

Przepis ten odnosi się do orzeczeń o odmowie dopuszczenia oskarżyciela posiłkowego do udziału w postępowaniu, gdy sąd uzna, że zachodzą podstawy, o których mowa w art. 56 § 1 i 2 kpk, a więc gdy decyduje się ograniczyć ilość oskarżycieli posiłkowych (§ 1), albo gdy uzna, że oskarżyciel posiłkowy, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działający obok prokuratora) lub w art. 55 § 3 kpk, nie jest osobą uprawnioną lub jego akt oskarżenia albo oświadczenie o przystąpieniu do postępowania zostało złożone po terminie (§ 2).

Art. 56 § 3 ten stanowi, że: *„Na postanowienie sądu wydane na podstawie § 1, a także na postanowienie wydane na podstawie § 2, jeżeli dotyczy oskarżyciela posiłkowego określonego w art. 54 lub w art. 55 § 3 – zażalenie nie przysługuje.*

W konsekwencji tego uregulowania jedynym oskarżycielem posiłkowym uprawnionym do zaskarżenia postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 kpk jest taki oskarżyciel posiłkowy, który wniósł subsydiarny akt oskarżenia (art. 55 § 1 kpk), a ponadto prokurator na podstawie art. 55 § 4 kpk w zw. z art. 459 § 3 kpk - ale wyłącznie w zakresie związanym z tym oskarżycielem posiłkowym (z art. 55 § 1 kpk).

Natomiast jeżeli (jak w sprawie, której skarga dotyczy) postanowienie o odmowie dopuszczenia oskarżyciela posiłkowego do udziału w postępowaniu zapada na podstawie art. 56 § 2 kpk w odniesieniu do oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 (tj. działającego obok prokuratora), a więc w stosunku do pokrzywdzonego bądź jego najbliższych, którzy wobec śmierci pokrzywdzonego wykonują jego prawa (art. 52 § 1 kpk), to na takie postanowienie zażalenie nie przysługuje.

Zastosowanie art. 56 § 2 kpk w stosunku do oskarżycieli posiłkowych działających obok prokuratora (wskazanych w art. 54 kpk) powoduje ich definitywne wyrugowanie z postępowania bez możliwości odwołania się od takiego orzeczenia (art. 56 § 3 kpk).

III Niezgodność zaskarżonej normy z normami konstytucyjnymi

Ostateczne postanowienie Sądu Okręgowego w P o niedopuszczeniu ojca i brata zmarłej pokrzywdzonej do udziału w postępowaniu, oparte na art. 56 § 2 kpk, implikuje następcze stosowanie do tego rozstrzygnięcia przepisu § 3 tego artykułu, wyłączającego dopuszczalność jego zaskarżenia, skoro zostało wydane względem oskarżycieli posiłkowych, o których mowa w art. 54 kpk (tj. działających obok prokuratora). Zaskarżenie tego postanowienia jest niemożliwe, bo wniesienie niedopuszczalnego z mocy ustawy środka odwoławczego musi implikować zastosowanie art. 429 § 1 kpk.

Niezaskarżalność tego postanowienia i jego natychmiastowa prawomocność, była powodem tego, że od chwili jego ogłoszenia oskarżyciele posiłkowi nie mogli już brać udziału w postępowaniu w charakterze strony. Zostali wyrugowani ze sprawy pomimo tego, że norma art. 53 kpk, uprawniająca ich do udziału w postępowaniu, odnosi do wszystkich postępowań uregulowanych w Kodeksie postępowania karnego.

Art. 56 § 3 kpk jest **niezgodny z art. 78 Konstytucji RP** dlatego, że wyłącza dopuszczalność zaskarżenia postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 kpk a odnoszącego się do oskarżyciela posiłkowego wskazanego w art. 54 kpk, (tj. do działającego obok prokuratora), podczas gdy przywołana norma konstytucyjna gwarantuje każdej stronie prawo do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji.

Postanowienie wydane na podstawie art. 56 § 2 kpk dotyczy niewątpliwie kwestii incydentalnej w odniesieniu go głównego przedmiotu postępowania karnego, jednakże jest to rozstrzygnięcie, którym sąd orzeka o prawie pokrzywdzonego, czy jego najbliższych, wykonujących prawa zmarłego pokrzywdzonego, do udziału w postępowaniu karnym – zakazując im takiego udziału. Postanowienie takie implikuje więc pozbawienie ich możliwości zrealizowania prawa przyznanego im w art. 53 kpk, a wzmocnionego zasadą art. 2 § 1 pkt 3 kpk. Skoro zaś takie postanowienie ingeruje w sferę praw strony postępowania¹, to uznać należy, że przewidziany w art. 56 § 3 kpk zakaz jego zaskarżenia powoduje, że przepis ten jest niezgodny z art. 78 Konstytucji RP.

¹ Tak o potrzebie zapewnienia zaskarżalności orzeczeń incydentalnych ingerujących w sferę praw i obowiązków stron postępowania w uzasadnieniach wyroków TK w sprawach SK 19/08, SK 31/01, SK 26/04 i SK 38/09.

Art. 56 § 3 kpk jest **niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP** dlatego, że norma art. 176 ust. 1 Konstytucji RP przewiduje, jako zasadę, dwuinstancyjność postępowania sądowego, tymczasem art. 56 § 3 kpk taką dwuinstancyjność wyłącza, gdyż postanowienie oparte na art. 56 § 2 kpk i odnoszące się do oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora) nie podlega zaskarżeniu, a więc ostatecznie eliminuje tego oskarżyciela od udziału w postępowaniu.

Dwuinstancyjność postępowania sądowego służy realizacji prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji, stanowionego w art. 78 Konstytucji RP, a także realizacji prawa do sądu, wynikającego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Pozwala bowiem na wyeliminowanie omyłek popełnionych przy stosowaniu prawa, i taki jest cel tej regulacji. Ponadto dwuinstancyjność służy realizacji prawa strony do sądu – do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy – dając stronie pewność, że ew. omyłka popełniona przez sąd pierwszej instancji będzie mogła zostać skorygowana przez sąd drugiej instancji.

Stanowiona w art. 176 ust. 1 Konstytucji RP zasada dwuinstancyjności odnosi się do wszystkich postępowań sądowych, bez rozróżnienia, czy w toku postępowania orzeczono o głównym przedmiocie sprawy, czy o zagadnieniu incydentalnym (wypadkowym).²

W przypadku rozstrzygnięć dotyczących kwestii incydentalnych potrzeba zapewnienia dwuinstancyjności postępowania sądowego jest wyraźna w odniesieniu do rozstrzygnięć dotyczących praw strony takiego postępowania (co omówiono wyżej - na str. 4 skargi), bo tylko dwuinstancyjność umożliwia skorygowanie orzeczenia, które naruszyło jej prawa. Potrzeba zapewnienia dwuinstancyjności, zgodnie z zasadą art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, jest widoczna w sprawie, której skarga dotyczy, w której prawo oskarżycieli posiłkowych do udziału w postępowaniu karnym, przyznane im w art. 53 kpk, zostało naruszone orzeczeniem, wydanym w pierwszej instancji, o niedopuszczeniu ich do tego postępowania.

Tymczasem art. 56 § 3 kpk wyklucza dwuinstancyjność rozpoznania kwestii udziału w postępowaniu karnym oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora), który na podstawie art. 56 § 2 kpk nie został dopuszczony do udziału w tym postępowaniu.

² Tak o potrzebie zapewnienia dwuinstancyjności postępowania sądowego w odniesieniu do orzeczeń incydentalnych w uzasadnieniach wyroków TK w sprawach SK 19/08, SK 31/01, SK 3/05 i SK 10/09.

Art. 56 § 3 kpk jest **niezgodny z art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP** dlatego, że elementem składowym prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), jest prawo do procedury sądowej realizującej wymogi sprawiedliwości, tymczasem zaskarżony przepis wyłącza procedurę odwoławczą od postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 kpk i odnoszącego się do oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora).

Procedura dotycząca wyłączenia strony od udziału w postępowaniu sądowym powinna stwarzać możliwość skontrolowania prawidłowości takiego rozstrzygnięcia poprzez możliwość jego zaskarżenia. Wymogiem rzetelnej i sprawiedliwej procedury jest bowiem obowiązek wysłuchania strony i umożliwienie jej obrony swych praw, także poprzez umożliwienie jej zaskarżenia rozstrzygnięcia naruszającego jej prawa i przedstawienia w środku odwoławczym argumentacji odnoszącej się do motywów takiego rozstrzygnięcia, a których przed jego wydaniem strona przecież nie знаła.³

Tymczasem przepis procedury karnej, którego skarga dotyczy, a więc art. 56 § 3 kpk, uniemożliwia skontrolowanie poprawności postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 kpk dotyczącego oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora), bo zaskarżenie takiego postanowienia jest niedozwolone. Art. 56 § 3 kpk pozbawia więc takiego oskarżyciela możliwości obrony jego praw, przyznanych wyraźnie w art. 53 kpk. Nie może on bowiem odnieść się do motywacji, jaka legła u podstaw takiego postanowienia. Nie może wreszcie zrealizować swojego prawa do rzetelnej procedury, w której ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji zostałaby poddana weryfikacji co do jej poprawności i zgodności z prawem.

Niespełnienie przez art. 56 § 3 kpk wymogu sprawiedliwej procedury (odwoławczej) jest wyraźne w sprawie, której skarga dotyczy, skoro Sąd Okręgowy w P nie dopuścił najbliższych nieżyjącej pokrzywdzonej od udziału w sprawie, chociaż w uzasadnieniu postanowienia wskazał, że „... istotnie nie istnieje żaden przepis, który wyłączałby prawo uczestniczenia pokrzywdzonego (...) w charakterze oskarżyciela posiłkowego w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów Działu XIII k.p.k.”

³ Tak o potrzebie wysłuchania strony, zapewnienia jej obrony jej praw i sprawiedliwej procedury, w tym przez zapewnienie jej odpowiednich środków zaskarżenia w uzasadnieniach wyroków TK w sprawach SK 30/05, SK 40/07, SK 34/06, SK 68/06, K 7/09, SK 2/09.

Art. 56 § 3 kpk jest **niezgodny z art. 78 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP** dlatego, że wprowadzone przez ten przepis procedury karnej ograniczenie w możliwości zrealizowania prawa do sądu przez oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora), a niedopuszczonego przez sąd do udziału w postępowaniu w oparciu o normę art. 56 § 2 kpk, dotyka istoty konstytucyjnego prawa podmiotowego, stanowiącego w art. 78 Konstytucji RP do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji oraz istoty prawa do sądu, do sprawiedliwej procedury, określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Istotą tych praw jest wszakże takie ukształtowanie procedury, aby realizowała ona wymogi sprawiedliwości, w której strona zostanie wysłuchana i jest chroniona przed arbitralnymi i naruszającymi jej prawa orzeczeniami w taki sposób, że dla obrony swych praw może skorzystać z procedury odwoławczej, której funkcją jest skorygowanie naruszających prawo orzeczeń.⁴

Tymczasem oskarżyciel posiłkowy, o którym mowa w art. 54 kpk, którego w oparciu o art. 56 § 2 kpk sąd nie dopuścił do udziału w sprawie, jest pozbawiony możliwości obrony swych praw, bo wobec treści art. 56 § 3 kpk nie może zaskarżyć takiego rozstrzygnięcia.

Art. 56 § 3 kpk jest **niezgodny z art. 78 w związku z art. 2 Konstytucji RP** dlatego, że przewidziana w art. 56 § 3 kpk niedopuszczalność zaskarżenia postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 kpk w odniesieniu oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora), godzi w zasady państwa prawnego, a to w zasadę ochrony zaufania obywatela do organów państwa i w zasadę rzetelnego (uczciwego) wymiaru sprawiedliwości.⁵

Nie może mieć zaufania do organów państwa strona postępowania karnego, którą sąd pozbawia statusu strony (tutaj statusu oskarżyciela posiłkowego), i która nie może bronić swoich praw, bo nie może się od takiego rozstrzygnięcia odwołać.

Uniemożliwienie stronie postępowania, pozbawionej przez sądu takiego statusu, zaskarżenia takiego orzeczenia narusza również zasadę uczciwego wymiaru sprawiedliwości.

⁴ Tak o procedurze odwoławczej jako istocie prawa do sądu w uzasadnieniach wyroków TK w sprawach K 28/97, K 21/99, SK 19/08, SK 2/09, SK 10/09, SK 38/09.

⁵ Tak o zasadach zaufania i rzetelnego (sprawiedliwego) postępowania sądowego w uzasadnieniu wyroków TK w sprawach SK 26/02 i SK 30/05.

IV Określenie naruszonych konstytucyjnych praw podmiotowych oraz sposobu ich naruszenia

Wykazana w pkt III uzasadnienia skargi, na jej str. 4-7, i we wskazanym tam zakresie, niezgodność 56 § 3 kpk z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji RP stała się przyczyną naruszenia konstytucyjnego prawa podmiotowego skarżących stanowiącego w **art. 78 Konstytucji RP** - do zaskarżenia orzeczenia wydanego w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji, którym pozbawiono ich statusu strony postępowania karnego (tj. statusu oskarżycieli posiłkowych), a także naruszenia konstytucyjnego prawa podmiotowego skarżących stanowiącego w **art. 45 ust. 1 Konstytucji RP** - do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy,.

Prawo podmiotowe do zaskarżenia orzeczenia wydanego w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji wyraża się w uprawnieniu do uruchomienia procedury odwoławczej⁶ dla skontrolowania (zweryfikowania) poprawności takiego orzeczenia.

Potrzeba istnienia procedury odwoławczej w odniesieniu do rozstrzygnięć podejmowanych na podstawie art. 56 § 2 kpk i odnoszących się do oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 kpk (tj. działającego obok prokuratora) wynika zaś z tego, że ingerują one w prawo pokrzywdzonego, czy jego najbliższych wykonujących prawa zmarłego pokrzywdzonego, przyznane im w art. 53 kpk, do udziału w postępowaniu karnym w charakterze oskarżycieli posiłkowych - co omówiono na str. 5 uzasadnienia skargi.

Prawo podmiotowe do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji stanowi, w przypadku postępowania sądowego, element składowy prawa podmiotowego do sądu, a więc do rzetelnej, uczciwej i realizującej wymogi sprawiedliwości procedury, w tym procedury odwoławczej od orzeczeń zapadających w pierwszej instancji, z której strona może skorzystać, aby w toku postępowania odwoławczego móc realizować obronę swych praw. Prawo podmiotowe stanowiące z art. 78 Konstytucji RP do zaskarżenia orzeczenia jest więc, w przypadku postępowania sądowego, związane z prawem podmiotowym do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, stanowiącym w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

⁶ Tak o prawie do zaskarżenia orzeczenia sądowego i uruchomienia procedury odwoławczej w wyrokach TK w sprawach SK 11/95, SK 31/01, SK 3/05, SK 21/05

Do naruszenia wskazanych praw podmiotowych skarżących doszło w następstwie wydania przez Sąd Okręgowy w P postanowienia z dnia lipca 2011 r. (sygn. akt), opartego na art. 56 § 2 kpk, o odmowie dopuszczenia skarżących do udziału w postępowaniu w charakterze oskarżycieli posiłkowych.

To postanowienie skutkuje bowiem, następczo, stosowanie art. 56 § 3 kpk, który to przepis nie dozwala skarżącym na zaskarżenie tego postanowienia. Przepis ten stanowi, że na postanowienie wydane na podstawie art. 56 § 2 kpk, jeżeli dotyczy oskarżyciela posiłkowego, o których mowa w art. 54 kpk (a więc działającego obok prokuratora), zażalenie nie przysługuje.

Niemożliwość zaskarżenia tego postanowienia, wynikająca tego, że środek odwoławczy jest w przypadku takiego postanowienia niedopuszczalny z mocy ustawy, spowodowała naruszenie prawa podmiotowego skarżących do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji oraz ich prawa podmiotowego do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy. Niemożliwość zaskarżenia tego postanowienia implikowała bowiem niemożliwość obrony prawa skarżących, jako najbliższych zmarłej pokrzywdzonej, wynikającego z art. 53 kpk w związku z art. 52 § 1 kpk, do udziału w postępowaniu karnym w charakterze oskarżycieli posiłkowych.

Uzupełniająco wskazuję, że sposób, w jaki Sąd Okręgowy w P wykląda normy procedury karnej - zakresie związanym z prawami pokrzywdzonego i obowiązkami sądu, związanymi z umożliwieniem pokrzywdzonemu uczestniczenia w postępowaniu karnym, jest nie do zaakceptowania z punktu widzenia Konstytucji RP, a w szczególności jej art. 2, art. 8 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2.

Niesłusznie Sąd ten twierdzi, że postępowanie prowadzone przeciwko sprawcy , prowadzone przez sąd polski, ma charakter „*pomocniczy i uboczny w stosunku do głównego procesu karnego prowadzonego przez Sąd Koronny w E* ” W rzeczywistości bowiem postępowanie prowadzone względem tego sprawcy na podstawie przepisów Działu XIII Kodeksu postępowania karnego może implikować daleko idącą modyfikację sankcji karnej, w stosunku do tej, jaką orzekł sąd A to zagadnieniem ubocznym już nie jest.

Niesłusznie Sąd ten twierdzi również, że sądy polskie nie miały obowiązku udzielenia pokrzywdzonej pouczenia, a po jej śmierci - jej najbliższemu, o ich uprawnieniach związanych z postępowaniami prowadzonymi przez sądy polskie względem sprawcy. Obowiązek ich udzielania wynika wszakże wyraźnie z art. 16 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 51 § 3 kpk i art. 52 § 2 kpk. O postępowaniach prowadzonych przez sądy polskie pokrzywdzona, a po jej śmierci jej najbliżsi powinni byli być informowani, i to nie tylko z uwagi na ciężar przestępstwa i powagę skazania tego groźnego sprawcy przez sąd, ale dlatego, aby zapewnić pokrzywdzonej i najbliższemu wykonującemu prawa zmarłej pokrzywdzonej możliwość realizacji praw podmiotowych przyznanych im Konstytucją RP oraz uprawnień przyznanych im w Kodeksie postępowania karnego.

Umocowany przedstawiciel skarżących

Krzysztof Kamiński

adwokat

W załączeniu:

- odpis pełnomocnictwa J. D. H. z tłumaczeniem przysięgłym;
- odpis pełnomocnictwa J. H. z tłumaczeniem przysięgłym;
- dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictw;
- odpis oświadczenia pełnomocnika J. D. H. i J. H. z dnia lipca 2011 r. o ich przystąpieniu do sprawy w charakterze oskarżycieli posiłkowych;
- odpis protokołu posiedzenia Sądu Okręgowego w P z dnia lipca 2011 r. (sygn. akt),
- odpis postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia lipca 2011 r. (sygn. akt), wydanego na podstawie art. 56 § 2 kpk;
- 4 odpisy skargi wraz z kopiami załączników.